V.O. catalana: el 0,6%

L'estudi de Francesc Vilallonga revela la baixíssima quota de mercat del cinema rodat en català. El país perd cinemes (171 el 2013), però guanya pantalles (798)

.

“La quota real del cinema rodat en català és del 0,6%.” Aquesta és la xifra d'espectadors del cinema en versió original en català durant el 2013. Una dada excepcional en el panorama de la creació cultural en català, que s'explica per diverses raons: el 70% del mercat se'l queda el cinema nord-americà, i un 10% més les distribuïdores de les majors, que no operen amb cinema en versió original catalana. A més, les produccions catalanes més taquilleres són en castellà –i en algun cas en anglès–. De fet, segons Francesc Vilallonga, autor de la tesi doctoral El sector de l'exhibició cinematogràfica a Catalunya en l'era de la digitalització (2000-2013). Evolució i anàlisi, “la producció catalana ha guanyat pes al mercat, s'ha diversificat, és més exportable... Ha passat de l'1% del mercat, l'any 2000, al 8% el 2013. El 40 o 50% de producció global estatal és catalana o hi té participació”. “El problema –hi afegeix– és que només una desena part de les pel·lícules catalanes estan rodades en català.”

La sala de cinema mitjana està situada en un ‘múltiplex' d'àmbit urbà i té 200 butaques

Tampoc són per llançar coets les dades de cinema en versió catalana: “La mitjana d'espectadors en català, ja sigui en versió original catalana, pel·lícules doblades o subtitulades en català, és del 3,08%.” Una xifra que no ha variat, tot i el pacte amb les majors i els exhibidors anunciat per l'aleshores conseller de Cultura, Ferran Mascarell, el 2011, que preveia un 35% el 2017. “El màxim ha estat el 4,3% el 2012”, diu Vilallonga, i pitjor encara: la tendència al 2013 era a la baixa: el 2,8%.

Menys cines, més sales

Altres conclusions de l'estudi són que durant els 14 primers anys d'aquest segle, el nombre de cinemes a Catalunya ha baixat, de 235 a 171, mentre que el nombre de pantalles ha pujat, de 668 a 798. Aquestes dues tendències inverses s'expliquen perquè la mitjana de pantalles per cinema ha passat de 2,8 a 4,7. “Han tancat moltes sales monopantalles, molts cinemes grans de pobles –diu el professor de la Universitat Ramon Llull–. Una part d'aquest fenomen s'explica pel canvi de cinema digital a analògic sense ajuts públics. També va lligat al boom immobiliari. S'han creat molts centres comercials, cada un amb el seu multisales.”

Una altra tendència que apunta Francesc Vilallonga és que “cada cop hi ha més pantalles en els cinemes anomenats múltiplex, de més de 8 sales”. “La gran majoria dels nous ho són. Només són el 20% dels cinemes, però tenen el 51% de pantalles”. I la capacitat de les sales de cinema està baixant: s'ha passat de 303 butaques de mitjana, el 2000, a 211 butaques el 2013. “La sala mitjana se situaria en un àmbit urbà, té unes 200 butaques i forma part d'un múltiplex.” Això no ha suposat una diversificació de l'oferta, sinó una “clonació de la programació en molts llocs diferents.”

L'augment del nombre de pantalles per cinema ha reduït costos. “Amb 5 o 6 persones pots fer funcionar un cinema amb 8 o 10 sales. A més, el 90% de les sales depenen dels ingressos atípics, com les crispetes. Si no, tancarien”.

Pel que fa a la digitalització, Francesc Vilallonga explica que “el 31 de desembre del 2014 quedava el 17,7% de les sales per digitalitzar. Ara devem estar per sobre del 90%.” El procés s'hauria d'haver completat el 2015, però l'Estat espanyol i Itàlia s'han quedat enrere per falta d'ajuts de les administracions”. Un 21% del total de pantalles són en 3D.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 14-02-2016 Pàgina 56
-El Punt Avui. Barcelona 14-02-2016 Pàgina 36
-El Punt Avui. Camp i Ebre 14-02-2016 Pàgina 36
-El Punt Avui. Lleida 14-02-2016 Pàgina 36
-El Punt Avui. Maresme 14-02-2016 Pàgina 36

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/941585-vo-catalana-el-06.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui